AUSTAVINDEN

Organ for Vidrek Grendelag

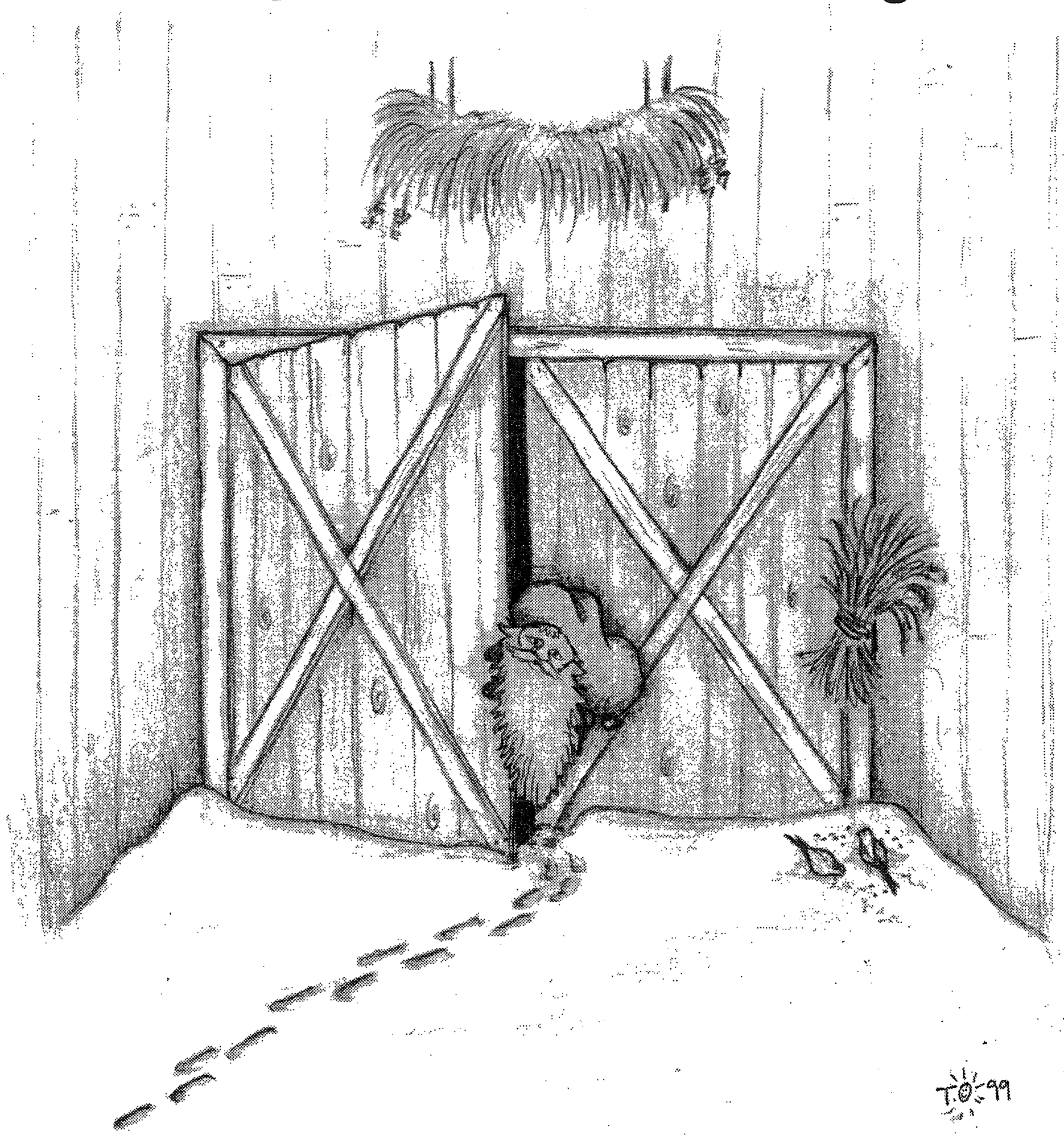

T.Ø.99

Julen 1999

Moloen

Utrolig nok, men jeg har i nyere tid truffet godt voksne mennesker med tilknytning til denne bygda, som ikke hadde hørt om moloen, langt mindre sett den. Men slik er det, ser du en ting ofte nok så enser du den ikke.

Av Albert Olsen

På den andre siden fins det mange utflyttede mennesker der moloen og badelivet rundt den er blant deres fineste sommerminner fra barndoms- og ungdomstiden.

De som har levd en tid husker også tiden før moloens tilblivelse. Behovet for en slik "bølgebryter" har vel alltid vært tilstede der nede i fjære når det skulle landes, eller "settes av landet".

Da bygda ble velsignet med butikk og posthus samt dampskipsekspedisjon ble molo nærmest en livsbetingelse. Varer av ulikt slag skulle i land, og framfor alt skulle melk sendes den andre veien. Tidligere hadde denne transporten foregått med robåt eller sjark helt frem til Narvik. Dette er så granngivelig skildret av Andreas Indregard i diktet 'De sett' a' landet' at jeg skal ikke prøve meg på noe plagiat.

Selv med de forbedringer moloen skapte, så måtte denne form for ekspedering være et mareritt på vinterstid. Det var Enevold Kongsbakk og sønnene hans som i mangfoldige år stod for ekspedisjonsjobben.

At byggingen av moloen var litt av et 'karsløft' kan en se den dag i dag. Skarene i Bryggeberget og skalperingen av Skjæret taler sitt eget språk, og alt var utført med håndmakt: bor, feisel, slegge og spett. Løfteredskap var stubbebryter. Transport foregikk med tralle på skinner. De store blokkene som i dag er i ferd med å bli en steinrøys av havets herjinger, var engang sirlig murt sammen av slitte arbeidsnever. På østsiden ble moloen aldri murt helt ferdig, men årsaken kjennes ikke i dag - trolig var det pengemangel.

Forståelig nok måtte det meste arbeidet foregå med fjære sjø, natt som dag. En måtte passe sjøan. Til sist ble det lagt skinnegang med tralle fra naustet og ned forbi Skjæret. Dette var i seg selv et stort framskritt. Varer, som ofte var svært tunge kollier, og melkespann - fulle som tomme - var blitt båret tidligere, kunne nå trilles på trallen.

Hvordan dette prosjektet ble finansiert, av stat eller kommune, kjenner jeg ikke til. Stort sett alle arbeidsføre mannfolk på Vidrek deltok på dette anlegget, som foregikk en gang i tredveårene. Timelønnen utgjorde neppe like mye i ører den gang som i kroner i dag. Likevel, disse karene reiste et monument over seg selv som vidner om pågangsmot og innsatsvilje i en svunnen tid.

Ellers hilser jeg god jul og godt nyttår til alle Austavindens lesere, fra han Albert med husstand.

Austavinden

Redaksjon:
Martin Indregard
tlf. 76 95 96 21
e-post: martini@online.no

Idun Ravn
tlf. 76 95 96 61

Toril Ranheim Hansen
tlf. 76 95 96 42

Torgunn Olsen
tlf. 76 95 96 40

Sigve Indregard
tlf. 76 95 96 21

Layout og redigering:
Lars Flønes Ravn
tlf. 76 95 96 20
e-post: larsravn@online.no

Utgiver:
Vidrek Grendelag

Pris: *kr. 20,00*
(+ evt. porto kr 10,00)

Medlemskap i grendelaget:
Voksne: kr 25,00
Barn u/ 18 år: kr 10,00

Stoff til bladet sendes:
Lars Flønes Ravn
Virak E6 161
8520 Ankenesstrand

Austavinden på Internett:
www.rett.no/lars/austavinden/

Forsidetegning:
Torgunn Olsen

Lederen i grendelaget har ordet

Eit aktivt og artig år for Vidrek grendelag går mot slutten. Når det i tillegg er siste året i dette årtusenet, er det så ein kan bli reint høgtidsstemt. Ettertanken og refleksjonane kjem. Kven budde her ved forrige årtusenskifte? Kva tankar gjorde dei seg om framtida, og kva betyr deira liv for våre liv?

I november feira vi 20-årsjubileum i grendelaget. Det var ein fin opplevelse. Eg vil takke alle som var med, både dei som stelte i stand og dei som møtte opp. Det er den samla viljen til å bygge opp under det vi har felles, som teller.

I løpet av året har vi for alvor starta diskusjonen om kva vi skal gjere med det uomtvistelege faktum at her nesten ikkje er ungar under skolepliktig alder og at gjennomsnittsalderen stadig aukar. Saman med grunneiarlaget har grendelaget søkt Fylkesmannen si landbruksavdeling og fått eit tilskott på 70.000 kr til å utvikle plan for kva vi kan gjere for å legge til rette for at Vidrekgrenda også i framtida skal vere ei levande grend. Planen skal utviklast i løpet av året som kjem.

Vi hadde medlemsmøte i grendelaget i september der vi starta diskusjonen. Møtet var prega av vilje og evne til å diskutere og analysere situasjonen. Diskusjonen kan kort oppsummerast slik:

Vi har natur og kultur det er verdt å satse på. Til saman har vi ein kompetanse som kan sette oss i stand til mykje. Men det er nødvendig at vi er oss bevisst at mange tegn i tida tilsei at grendesamfunn som Vidrek ikkje er liv laga. Skal vi komme oss vidare i ei retning vi vil vere tjent med, er det nødvendig å gje seg tid, å la tankane modnast. Det er viktig at så mange som mulig tar del i arbeidet.

Det er tredje søndag i advent med eit rosa skjær over nordhimmelen, meir gyldent mot vest og sør. Fjorden ligg stille, og nysnøen rundar av alle konturane i landskapet. Gradestokken viser - 7, og katta foretrekk å sitte i vinduet å sjå ut framfor å bli så fryyyyyyktelig kald på labbane.

Om to dagar går turen for meg sør- og vestover, nærmare bestemt til Los Angeles i USA der eldste sønn min med familie bor. Eg skal feire jul og nyttår der. Det blir spennande. Så vil eg ønske alle ei triveleg jul og eit godt nytt år! Eg gler meg til arbeidet vi skal ta fatt på i det første året i det nye årtusenet!

Rønnaug Indregard

Brev frå ei gammel dame på Vidrek i år 2064

Det er første søndag i advent. Eg har akkurat vore ute og tatt ein liten spasertur. Turen gjekk langs gangstien vi fekk til for snart 25 år sidan. Det er så vakkert med den snøen som kom i natt. Skal sei ungane setter pris på han!

Av Rønnaug Indregard

Ungar ja. Eg hugsar omkring årtusenskiftet. Då var vi bekymra for at gjennomsnittsalderen var for høg her i grenda. Det har sanneleg endra seg. No er her ungar og vaksne, liv og virke. Eg sjølv er no ei gamal dame i mitt 83. år.

Eg må sanneleg sei at det er artig å bo i ein foregangskommune. Det har jo ikkje alltid vore slik. Etter det katastrofale 2000-budsjettet, var det at narvikpolitikarane tok rev i segla, og slo fast langsiktige prinsipp for den politikken dei skulle føre. Dei kasta fram nye revolusjonerande tankar som var starten til livsløpreformen som blei vedtatt i Stortinget i 2015.

Reformen gjekk kort ut på at datamaskinen tok over mykje av formidlinga av det teoretiske lærestoffet. Stor vekt blei lagt på at ungane skulle lære av det praktiske livet, og ingen skulle trenge å føle seg til overs, verken ung eller gamal. Alle har ansvar for kvarandre.

Kan skjønne at dei som styrte og stelte i Bodø og Oslo blei oppskaka då dei skjønte at politikarane i Narvik hadde funne på noko heilt anna. "Den vanstyrte kommunen, og så komme her og komme her!" Men narvikingane sto på sitt, og dei vann fram.

Eit prinsipp i livsløpsreformen er at det er verdt å halde oppe dei gamle måtane å gjere ting på. Nostalgi, seier du. Nå nei, det har nok andre årsaker og. Det har vist seg at gløymer ein dei gamle enkle metodane, har ein og mist ei kilde å ause av når ein skal tenke nytt. Dette har gitt dagens unge ei innsikt i samanhengar som eg er redd heile samfunnet var på tur til å misse slik vi kjørte verden, for 25-30 år sidan.

Vidrekgrenda kjente besøkelsestida si. Vi laga eit opplegg for denne kulturlæringa. Pensjonistane og ungane arbeidde saman, og no kan du tru her er fint. Tenk deg, no ligg kver ei stø i fjæra rydda og med nye lunnar, og robåten er kommen til heder og verdighet igjen. Dei unge lærer om dei gamle mèdene, forskjellige teikn i ver og vind, stell av båt og bruk, gamle måtar å stelle til og oppbevare mat, gamle husflidstradisjonar og mykje anna. Vi har fått til så godt opplegg på dette at ungar frå andre delar av kommunen kjem for å lære her hos oss. Etter kvart som reformen skulle innføres i resten av landet, kom mangein delegasjon for å studere kva vi hadde gjort.

Det er viktig å vere seg bevisst at vi lærer heile livet. Her på Vidrek har vi satsa på læring gjennom samkvem med folk frå andre kulturar. Ja, mangt har vi opplevt, og mangt har vi lært, og triveleg har vi hatt det. Folk frå land langt borte har vore her og sett kva vi driv med og lært av det. Eg gløymer ikkje då eg kom til Peru og blei servert gomme, riktignok kokt på lamamelk, men etter Lilly si oppskrift.

Tida omkring årtusenskiftet blei i grunnen vendepunkt på så mange måtar både heime og ute. På nittitallet hadde markedskreftene fått stort spellerom, og det var

opplest og vedtatt at å produsere mat i Nord-Norge var ulønnsomt. Basta! Men nye tankar braut gjennom, og det skjedde så fort at mange ikkje riktig greide å følge med i det som foregjekk. Det var verdisettinga av fornybare og ikkje fornybare ressursar som endra seg. Bensinprisen blei mangedobla, og plutseleg lønte det seg ikkje å frakte mat over store avstandar. Det reulterte i prinsippet om at maten skal konsumerast nær der han blir produsert. I dag er Nord-Norge bortimot sjølvberga med mat. Det same er andre deler av jorda og der folk tidlegare lei naud. I dag et vi stort sett nordnorsk mat, men han er tilbereidd og smaksett med inspirasjon frå heile verden.

Her på Vidrek blomstra småskalajordbruket opp. Mangt er prøvd, mykje har lukkast og ein del har gått i vasken. Vi har hatt utruleg nytte av samkvemmet med andre kulturar både når det gjeld produskjon og tilbereding av mat. Ein ung grekar som kom hit på utveksling for nokre år sidan, gifta seg med ei vidrekjente og slo seg til her. No produserer dei vin av bær som sankes i skogen og på fjellet. Produktet er framifrå, og ungane demmes e no nån nydelige skapninga dei og.

I løpet av tida er det starta forskjellige andre bedrifter her. Enkelte har gått dukken, andre har greid seg. Ein del av dei gamle fjøsan er tatt i bruk til slike formål. Av det som ser ut til å gå bra, er ei lita sølvsmie der dei mellom anna produserer sølvsmykke inspirert av funn frå vikinggraver i Ofoten. Han Hans fortsette suksessen sin med naturfilming, og mange har komme hit i løpet av åran for sjøl å oppleve den vakre naturen dei har sett på TV. Ja, det må æ nemne. Saga hannes Karl Olsa kom i gang igjen, og går jamnt og trutt. Ja, den gamle båtmotoren er no erstatta av elektrisk motor, men lukta av sagflis er den same. Det har seg slik at eit par stykke har starta med møbelproduksjon basert på bjørk. Dei lagar dei vakraste møblar, og så må dei jo få virket skoren ein stad.

Når du ser Vidrekgrenda i dag, har ho bygnigsmessig mykje av det same preget som for nokre tiår sidan. Dei nye virksomhetene har stort sett tilhald i dei bygningane som var her frå før. Det er bygd ein del nye bolighus. Dei er godt plassert inn i kulturlandskapet. Dei største endringane har skjedd utadørs. All dyrkajorda er i bruk til eit eller anna. I utmarka blir det beita. Det byrja med den svarte bølingen til Anne-Berit og Gaute. Det gjekk ikkje mange år før dei hadde tatt knekken på krattskogen. Med lys til skogbotnen mangla det snart ikkje på gras til beitedyra. Det blei fleire av dei etter kvart, så no har elgen fått skikkeleg konkurranse.

Du kan tru det er triveleg no når det bor folk i alle husan. Det var så trist før når så mange sto med mørke vindu vinteren igjennom. Det er stort sett

etterkommarar av dei som budde der før, som har slått seg ned her. Den aktiviteten som har vakse fram her og det at det blei vanskelegare å sitte med jordeiendom utan å bruka han, er nok dei viktigaste grunnane til tilbakeflyttinga.

Eit lyst hau fann på at alle som hadde ein ide om å starte opp med eit eller anna, trengte jo ikkje å gjenta alle dei feila som andre hadde gjort før, og kontorarbeidet kunne jo effektiviseres. Dermed blei Vidrek erfaring og nyskaping A/S starta. Du må vere bosett i grenda for å vere aksjeeigar, og utbyttet går til vidare utvikling av dei næringsmulighetene grenda har.

Eg kunne ha fortalt så mykje meir, men du får heller ta deg ein tur og sjå sjøl. Til slutt må eg berre

få sei at eg bor i ei trivelig og livskraftig grend, og dersom du spør om kva som har vore viktigast for den utviklinga som har skjedd, så svarar eg: At alle har vore med og hatt sitt å yte.

For øvrig er alt med det gamle her. Den eine austavinden er like stri og kald som han alltid har vore, og den andre kjem med ny utgave kver einaste jul. No har eg ikkje tid til å skrive meir for eg skal på adventskafè på grendehuset.

Grendelaget 20 år

Den 6.november feira grendelaget seg sjøl, og vi har eksistert i 20 år. Det synes ikke så lenge siden vi starta opp, men når man ser på egen alder, og de som unge da. - så stemmer det nok likevel. Det var påmeldt nesten 90 personer til jubileumsfesten, og i gymsalen stod et stilig bord dekket.

Av Toril Hansen

Toastmaster var Jostein Kristiansen, og han holdt rede på taler og spedde på med vitser som fikk latteren fram. Rønnaug, som lagets leder, ønsket alle velkommen. Så ble døren til klasserommet åpnet, og vi kunne gå puljevis for å forsyne oss fra koldtbordet. Der stod 22 forskjellige retter, så pent pyntet og oppstilt, at det var nesten synd å skulle spise det opp. Det var reine kunstverket. Det var ostebord, salater, posteier, røkt og kokt fisk, reker, kjøtt, pålegg, egg i alle fasonger, puddinger og dressinger. Og så godt som det var, og selv om det var umulig å smake på alt, så fikk det bein å gå på. Jeg tror ikke Royal kunne gjort det noe bedre. Så all ære til Gunn, Berit, Frida og Randi som tok den jobben. Tusen takk for maten, det var så nydelig.

Jan Røssås var førstemann ute på talelista, og pratet om gamle dager og mot i dag. Så fikk varaordføreren i Narvik, Per Henrik Mørk ordet, og hilste fra ordføreren som ikke kunne komme. Han kom med forslag om at grendelaget skulle overta vedlikeholdet av flere kommunale bygninger, siden huset vårt var holdt så godt hevd. Så overrakte han en plakett av Narvik byvåpen, som hilsen fra Narvik.

Lars Slettjord var representant fra Ofoten Museum, og gikk tilbake til de første boplassene i Ofoten, og Virak var en av dem. Han håpet på fortsatt samarbeide med grendelaget, slik som vandringa langs gammelveien i sommer. Selv om han representerte et museum, overrakte han to fotballer for bruk av bygdas unger. Gjett om det vil bli godt brukt.
I mellom talene gikk folk og forsynte seg flere ganger med mat, så da alle

ver mette, var det ennå masse igjen.

Martin Indregard representerte administrasjonen i Narvik, grunneierlaget og seg selv, og markerte de forskjellig med å bytter hatt etter hvem han pratet for. Han gikk tilbake 20 år, og nevnte bla. Jennys innsats i starten. Særlig hennes arbeid for Austavinden.

Rektor for Håkvik skole var forhindret fra å kom-

me, men de var invitert de også. Kurt Stenersen fra Håkvik idrettslag ga et stort speil som skal henge i gangen. Det har vært savna lenge, så tusen takk til idrettslaget.

Varaordføreren i Tromsø var også til stede, men denne gangen representerte Britt Sofie Illguth seg selv, ektemannen og familien Arntzen, hyttefolket ved Storelva. De hadde kjøpt et flott bilde av Marit Bockelid som grendehuset fikk i gave.

Rektoren ved Ankenes ungdomsskole, Jakob Rensaa, var noe forsinket fordi han hadde vært på et møte i Harstad, men rakk å få seg en matbit han også. Han hadde også med en gave, et innrammet trykk som også skal få plass på veggen.

Etter talene ble bordene ryddet, og det ble gjort klart til kaffe og kaker. Komiteen hadde lagd ei kjempestor marsipankake som Torgunn hadde pynta. Ellers var det bløtkaker og sjokoladekake, og godt smakte det.

Mens kaffen og kakene bli fortært, leste Oddmund og Erlend noen klipp fra barn og ungdoms- stiler. De framførte også en sketsj. Den handler om to som var fanget av kannibaler og puttet i middagsgryta. En sørgelig affære, helt til den ene begynte å le. Hva ler du av? Spør den andre. Jeg har tissa i gryta, var svaret. Da svimte kannibal-mamma Anne Berit av når ho smakte på suppa. Det var egentlig Lise som skulle ha den rollen, men både Lise og Mari ble syke og måtte dra hjem, så da steppet Anne Berit inn.

"Virak-sangen" bli forandret litt, slik at den passa for anledninga, og ble tatt som allsang. Virak blandete damekor bestod for anledningen av Lilly, Monica, Anne Berit, Randi og Toril. De framførte en sang om aktivitetan på grendehuset, og så hadde Lilly laget et siste vers som ho leste aleina.

Som en overraskelse til slutt kom Rønnaug, Martin, Per Henrik Mørk med frue og Marit Skifte med to sanger. De synger alle i Sangvirkerlaget, og fant ut at de hadde alle stemmene inne. Det ble en fin avslutning for kvelden. Folk satte rund og pratet en stund til, før vi takket for oss og dro hjem.
Grendelaget skal ha masse skryt for et flott arangement!

Gunn takker

På vegne av ho Lene vil jeg takke dere alle her på Vidrek for all oppmerksomheten dere gir henne. Jeg kan love dere at hun setter enormt stor pris på det. Den største takken vil jeg gi til alle små og store unger. Slike som dere vokser ikke på tre. Jeg er veldig imponert over dere. På fredagsskolen og andre tilstelninger har ho Lene ofte vært med, og dere viser henne 100 % oppmerksomhet. Hun får lov til å være en av dere, og det kan jeg love gleder Lenes hjerte.

I sommer hadde vi laget et hageselskap for henne. Hun var hos oss på en 10 dagers ferie. Værgudene viste seg hver dag fra en dårlig side, men vi bygde inn verandaen og da gikk det "så det susa". Men det takket være dere alle som kom og gjorde det så hyggelig for henne. Hun er veldig stolt over å ha så mange venner her på Vidrek. Når sola begynner å varme i februar/ mars skal Lene invitere dere på solfest på skola, og da blir det kåring av solprins og solprinsesse.

Lene er utrolig glad i alle dere. Ho ønsker dere en god jul og et godt nyttår.

Gunn Larsen

Påskeaften i fjæra

Klokka 12 på påskeaften har en del hyttefolk og fastboende langs Storelva et årlig treff i fjæra nedenfor Kjerksteinen. Samme tid og samme sted hvert år, under åpen himmel i all slags vær.

Av Arna Flønes

Hvor lenge det har pågått er uvisst, det var i alle fall første gang for undertegnede i det gode selskap.

Dagen opprant med skiftende oppholdsvær og snykov i takan. Alle hadde hyra seg etter beste evne og kom anstiganes med mat og drikke i massevis.

Vi fyrte opp to bål, et beregna på pannekakesteiking og et til bålkaffe, pølse og baconbiter. Så var det bare å hive seg i matlaginga. Ho Eva hadde dreisen på pannekakene, som snart fikk bein å gå på – fleskepannekaker i fri luft.

Ettersom de før nevnte initiativtakerne har anskaffa møblement i fjæra, ble bordet dekka som det seg hør og bør med gul påskeduk og påskekylling.

Mens vi holdt det gåanes med gjøremålan og kosa oss etter beste evne – i snykovet – gikk tankan uvilkårlig tilbake i tida, langt tilbake til da våre forfedre kun brukte bål til matlaging! Et lite instinkt våkna kanskje til liv hos enkelte.

Artig var det i alle fall, og sånne spesielle tradisjona er det verdt å føre videre, så vi treffes nok igjen påskeaften i år 2000.

PS! Påskekyllingen som forresten var laga av trolldeig, var ganske medtatt da han kom heim.

Fisken fra i fjor...

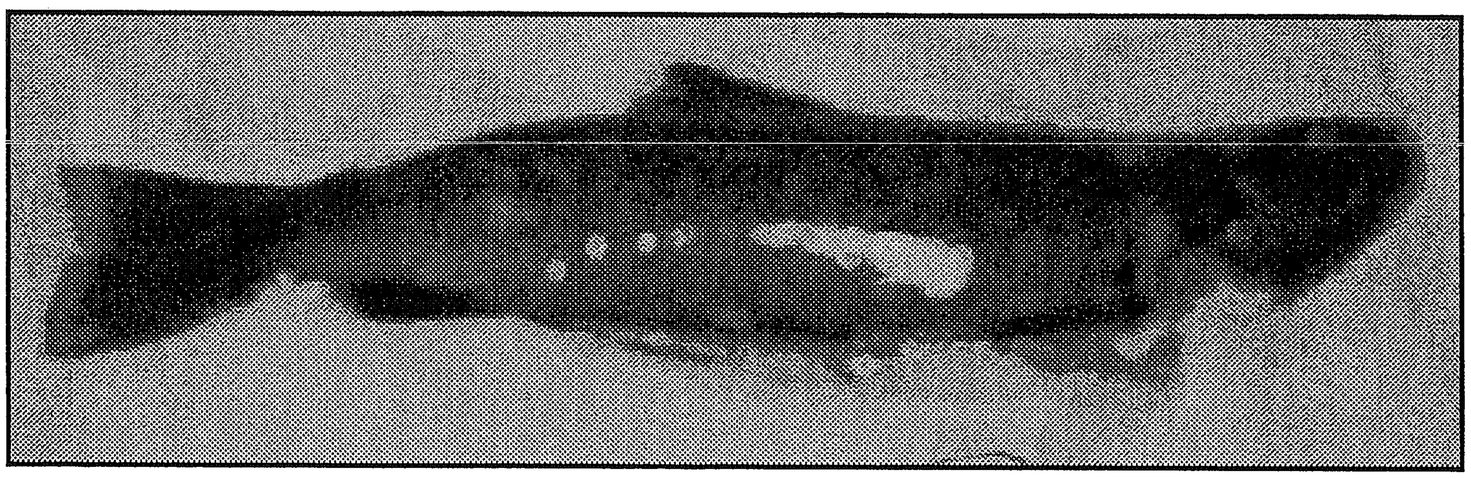

Av Martin Indregard

I Austavinden desember 98 fortalte vi nyheta om ørreten som blei fiska med Brøyt X21 i Vidrekelva. Var det noen som tvilte på fiskehistoria? Skam på dokker! For nå har vi fotografisk bevis! Litt uskarp, javel, men det er faktfisk den rette ørreten dokker ser på bildet her.

Rundvask på grendehuset

Av Gunn Larsen

Lørdag 17. april var det rundvask på skola. 25 personer var møtt fram til vaskedugnad. I gymsalen var det satt opp et hjemmelaget stillas, og vi "gnekka" og gnudde og vaska og styra i gymsalen, klasserommet, kjøkkenet, materialrommet, gangen, trappa og på toalettene. Gardinene ble også vasket og strøket av Berit. Kjøleskapene i kjelleren ble fjernet, og et nytt klosett montert på herretoalettet. Det var gitt i gave fra Alf-Martin Arntzen, og Jon Martin monterte det. Alt av bord og stoler ble vasket, vinduene ble også vasket, og også bøttekottet ble "oppsjainet".

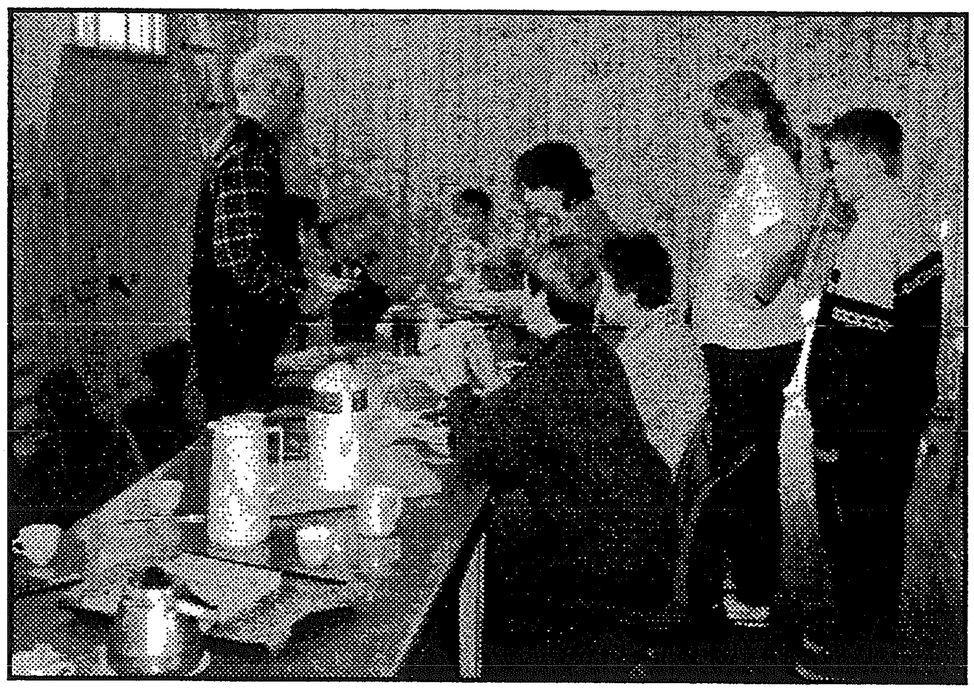

To pauser var lagt inn. I den første pausen ble det servert kaffe og kaker. Frida hadde laget fiskesuppe og brytebrød som ble servert i den andre pausen.

Tiden fløy av gårde, og vi hadde det kjempetrivelig sammen. Vi holdt på fra klokken 9 til 17. Det ble så rent og fint da vi var ferdig, men så var det veldig skittent før vi begynte.

Skolen er veldig mye brukt for tiden, og ingenting er vel så hyggelig som det. Det er bare en ting å si om oss på Vidrek, at maken til samhold skal man lete lenge etter. Alle som har anledning stiller opp og bidrar med sitt, vi jobber sammen som en stor og sammensveiset søskenflokk.

Fellesskap lager trivsel, og trivsel er nøkkelen til et godt og trygt miljø. Takk og pris for at vi har evne til det. Vi møtes igjen i år 2000 til nye skippertak på skolen.

Jeg ønsker dere alle en riktig god jul og et godt nytt år!

JULETREFEST

ONSDAG 29.DESEMBER KL. 17.30 PÅ GRENDEHUSET.

Ta med nissepakke, kakefat og julestemning.

Velkommen til den siste juletrefesten i dette årtusenet!

Hilsen komitèen.

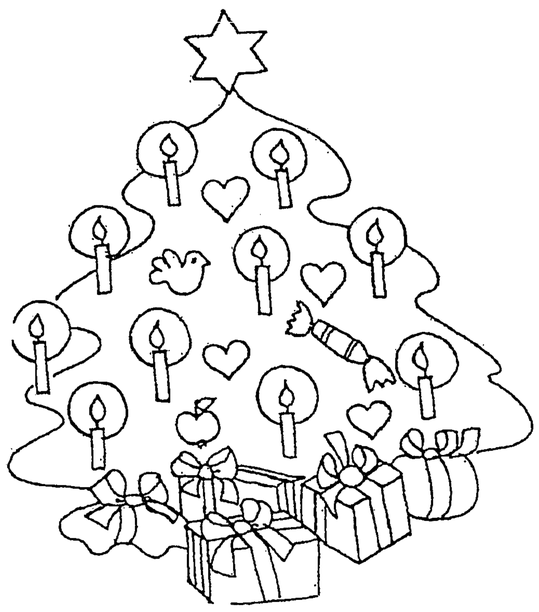

Han Per Springar

Her i haust forlet eit kjend Vidrek-fenomen på førti og femtitallet plassen sin i vedskjåen på Indregard, og drog ut på det som kan hende blir "den siste reis". Eg siktar til den gamle bilen til far, han Per Sprengar. Han tjente oss i ein tiårsperiode, på fleire vis enn bilar flest. Så han er verdt eit eige kapittel.

Av Martin Indregard

Far min hadde nett kjøpt ny bil då krigen sto for døra. Bilen blei rekvirert av norsk militær, og kom aldri meir til sin rette eigar. Men etter krigen fekk pappa, saman med andre som også hadde misst kjøredoningane sine, tilbod om å komme til Bjerkvik og få ein annan bil som erstatning. Pappa kom heim med Per Sprengar, ein Ford V8, med 8 sylindrar under panseret og ein motorgang som ein malande katt. Men i krigstida hadde enten norsk eller tysk militær bygd han om: toppen var kappa av, rett og slett, så han såg ut som ein slags jeep. Bake var han utstyrt med eit stort skap som bagasjerom, og ein stor trekkkrok. Trulig hadde dei brukt han til ordonansjeep eller noe sånt.

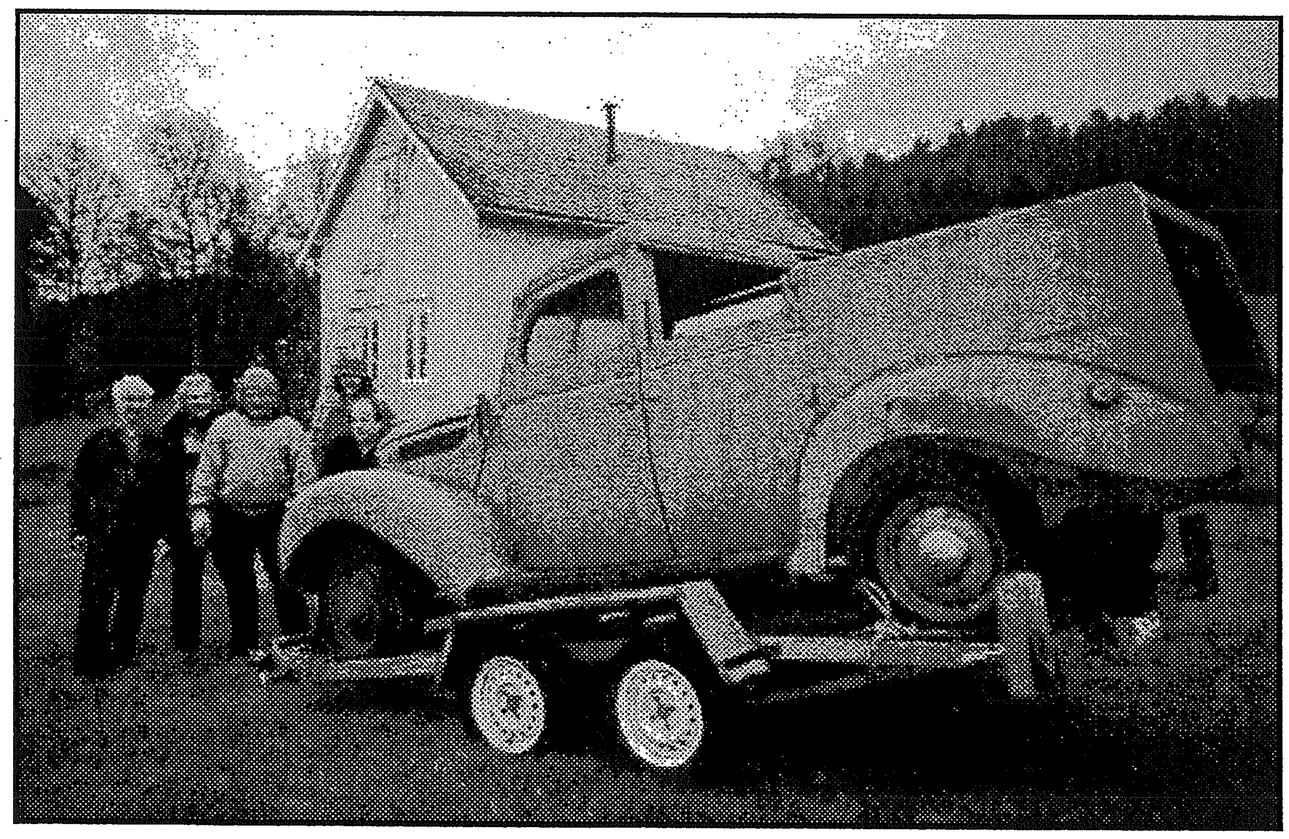

Heime blei miltærmalinga overmalt med grått, og far snekra sjølv førarhytt med segldukstak, og bake fekk han ein kalesje som blei halden oppe av jernbøylar. Mange detaljat blei improvisert. Rattlåsen var sveisa av, og dermed startmekanismen. I staden fekk Per Sprengar ein vanlig trykk-knapp, som gjorde nytta.

Pappa var ukependlar til Narvik på den tida, og bilen brakte han til byen kvar søndagkveld og heim att lørdags ettermiddag. Det var få som hadde bil, og det var ein rein luksus å kunne kjøre sjølv. I dei åra rulla det mange slags rare, ombygde bilar rundt, så Per Sprengar stakk seg ikkje så veldig ut. Kven hugsar ikkje lastebilen hans Paulsen, som var lørdagstransport for mykje hyttefolk frå byen, stua saman på lasteplanet mellom provisorisk påsette gardar. Ikkje mykje bilbelte der! Eller melkebussen til Hauklands bilruter i Ballangen, ein gammel Hanomag med 6-7 seter framme og lasterom bak, med han 'Timosjenko' til sjåfør, med ramsvart røyk etter, og mange lause delar. Til og med motoren skrangla visst ein gong laus!

Per Sprengar var også gild å ha på søndagsturar til Råndalen, eller langturar - med tre fergestrekningar - heilt til Harstad. Men om vinteren var han troll-kald, må vite. Like kald inni som det var ute. Og for å få start vinterstid blei det mye draging på sveiva. Det var tunge tak det! Då vi ungane var små, var det likevel berre stas. Litt verre blei det i ungdomstida - då andre bilar var blitt meir moderne, og det mest var flaut å bli identifisert med den rare bilen.

Men det heilt spesielle med han var om sommaren, i høykjøringa. Då

hesten vår, Frøya, blei for gammel, rigga pappa høyvogna vår slik at skoklane kunne stikkast inn i bak-skapet på Per Sprengar, ein kjetting heldt vogna fast til trekk-kroken, og så kjørte vi høylass så fint som berre det. Svingradiusen var heller stor, og på våt mark stod vi ofte fast og spann. Men det gjekk, likevel, med dei store lassa frå marka vår mellom Kongsbakk og Bakkan.

Krona på verket var systemet for å trekke lassa opp på låven (det var låve hos oss den tida, til vi reiv han i 1970). Eit langt, tjukt tau blei knytt fast i atterenden på høyvogna, strekt rundt ei blokk innerst på låven, derifrå ned til ei ny blokk nederst på labrua, og så vidare til Per Sprengar. Når han så kjørte framover marka, drog han lasset baklengs opp på låven.

Det var mamma sin jobb å styre lasset. Ho tok tak i skoklane og hadde ansvaret for at kursen blei stø oppover labrua. Ein dag hadde vi besøk frå byen, ein mann som satt på kjøkenet og fekk seg kaffe då Per Sprengar svinga inn på tunet med eit stort høylass. Mamma undskyldte seg for mannen at ho måtte ut og ordne noka, og han blei sittande og sjå ut vinduet - og fekk sitt livs store sjokk. Han såg mamma gå bort og løfte opp skoklane til vogna med det høge lasset så lett som ingen ting (vi passa alltid på å balansere lasset godt). Og så såg han at ho begynte å skyve heile lasset framfor seg oppover labrua, også det som om det ikkje kosta ho serleg mye strev. Per Sprengar kjørte bak labrua og var ikkje synleg frå kjøkenet, og tauet la bykaren ikkje merke til. Han fauk ut på trappa for å studere verdens sterkaste kjerring nærmare. Då fekk han sjå endå meir imponerande ting: lasset var litt for høgt for låvedøra, noe som ofte hendte, og vogn og lass stansa. Som innøvd rutine var, rygga pappa litt med Per Sprengar og slapp vogna ned noen meter på labrua, ga god gass, og så fauk lasset inn på låven 'med mamma ved skoklane'. "Det går ikkje an!" minnest eg mannen skreik, heilt overgitt over det miraklet han trudde han hadde sett. Og det hadde han jo rett i, på eit vis.

I 1957 blei det lettareå få kjøpetillatelse for bil, og Per Sprengar blei pensjonert og etterfylgd av ein grønn Ford Consul. Endelig hadde vi ein ordentlig bil som vi ungdommane slapp å kvie oss for å bli sett i! Men Per gjorde sommartjenestane sine i mange år etter dette. Så fekk han seg garasjeplass i vedskjåen på Indregard, og der har han stått heilt til no, til stor glede for fleire generasjonar ungar. Det er ikkje så få ungar her på Vidrek som har fått sine første kjøretimar som leike-sjåfør i Per Sprengar inne i vedskjåen.

Men alt har ein ende, og slik var denne. Om den nye eigaren klarar å sette bilen i stand, gjenstår å se. Hvis ikkje, er nok Per Sprengars tid over for godt.

Gudstjeneste

Av Toril Hansen

I år har det vært av holdt 5 gudstjenester på Virak. I påsken var det faktisk omtrent 25 mennesker tilstede. Presten var overveldet at han midt i preika måtte kommentere hvor mye folk som var der. Kirkekaffen er blitt obligatorisk, så vi tar oss en prat over kaffekoppan etterpå. Og det mangler hverken bløtkake eller andre godsaker på bordet.

De sette a' lande'

Av Andreas Indregard

Vinter æ dæ - tila morra,
atti tida - femti år.
Sus a' austavind og båra
so' mot virek-lande slår.

Dæ æ bydag kainn du vette.
Dæførr klokka knaft å fem
då deinn eine kallen ette
ainner fyk a' sengja fram.

"Heng på kjelen fort, du Mette!"
sei hånn Mons mæ kjerr'ngja si.
"Sveng dæg no! Førr du ska' vette
her æ hunj'ns knaft om tid."

"Hit mæ hossan! Kor'n æ boksa?
Æ no huva borte her?"
Mette att og fram må flokse,
leite fram dæ hånn'kje ser.

Her ska' handles mangt og vandles,
- melka gjeres om i slant.
Sia mjøl og kaffe handles,
- ris og sokker pr. kontant.

Men førr skureng, brått og tureng
nedmæ fjæra no i dag!
Båra går mæ fælsli buring
dekt på land i lange drag.

Iskvitt Bryggebergje glise,
- drefsa over stadi vekk.
Tjukkar bergje overise
førr kvar sup og båre-brekk.

I sånn einn austavindsramleng
ni-tie kalla mæ' naustan held samleng.
Einn står og pessa på nula,
- prøva å to' henn', men held henn' så
atter mot sula.
"Voi-voi! Du kainn tru hånn æ barsk,
- dæ frys ette kvart!"

Kvar sine merkje har karan
på den teng - om fjorden æ faran.
Per legge mest vekt på drotten.
Pål ser at sjø'n æ brotten.

Nils nemne skavér.
Ola sei bra ver.
'einn ser dæ' lekt, og ein ser dæ' ulekt.
Einn seie:"Stekt!" - og einn berre: "Sett slekt!"
Alle har or'e, førr or'e æ fritt.
"Sku' vi b'i heime så va' dæ' einn sjitt!"

Anton i Hågjen, så brei i bringjen
kjem mæ' si meining om tingjen:
"Kjeksan kainn aldrien vake
i dettan brotte og brake!
De kainn tell og mæ' fylles og trille,
og kjøtte og melka og alt gå te' spille.
Slekt ha no hendt oss dessverre
fleire gong førr her i Skjerre."

Peder den store har or'e:
"Æ ser hånn æ stugg imot Øyan,
så dæ' b'i nok eitt sørgeli søyan.
Men - va' hånn litt makar i løyan
trur æ nok gjærn vi tøy"an."

Jakop skjær sæg ei skrå - og sei frå:
"Å tøv du, her æ ingja meining i Skjerre,
og nå' sjyen fell ne' b'i dæ' verre.
Vi veit kæ sla' velkår så her æ'.
Men dæ' jo sålleis'n alle vell ha dæ!
Nå' mainn no aller kunn' enes
om deinn dar støa i Feness.
- Nokker småsteina einaste unna å speinne,
- og vi hadde dæ' krinnaste, likaste leinne.
Men no står vi fint her og ser,
du og æg - og hånn Pål og hånn Per.
D'æ så nettopp te' pass åt oss dettan
at vi heime i krern' b'i settan!"

Då æ' dæ' einn så so foreslår
å ta firroringsbåt so i nauste står.
Og einn seie - ja; einn an'n sei - ha!

- dæ dar kainn no væ' bådde vel og bra.
Gamle, gråe Tore, so fembørreng
vidt om hav ho bore
tek no or'e:
"Ja greie og ikkje greie;
men dæ' kainn æ' berre seie,
at ska vi einn firroreng mainne,
mæ' vedbunta, jultre og spainne,
og alt dettan ainner,
- så neiggu - om vi kjem a lain'e!"

Men ha du skuilla sett på make!
Førr sæ' sjøll, sånn litt te bake
i deinnan karmannsvasen
æ' fram-møtt eitt kvinnfolk i stasen.
"No trur æ' sågu de æ galen!"
hånn skjeinnes deinn gråsprengte kaillen.
Men kvinnfolkje bær sæg på gråten:
"Æ må få væ' mæ' dokk' på båten!
Har tainnverk så haue vell remne!
I natt trudd' æ' kjakjen sku' klemne!"

Jau, best so de står, der b'i hånn eit dål.
Karan tek mål, - de har velje so stål.
Ingjen gje no lenger tol!
Og så ber det laust med skrammel og
skrål.

I hui og hast
får de inn si last:
dæ'e props og trops,
og her æ' sekka og spainne,
så mange å lempe og lange
at det reint er eit syn
kor mykje som ska' inn te' by'n.

Og så i eit høveli løye
ut ifrå støa med lasta de pløye.
Staka og var altmed støvlan kan strekke.
Ja, ofte litt lenger einn beillingan rekke.
Båra står inn i eit drefs over skotten.
Einn stakkar får åra si brøtten i botn.
Men inkje må hefte: "La gå! La gå!"
De hiv seg i åran: "Å hya-via-hå!"

Alt går bra. No ber det av stad.
Og karan æ' alle så sjeleglad.
De berga seg heilbeint a' lande,
me' vedbuinta, jultre og sekka og spainne.

Så ligg de te' slutt der og baska og vaska
med åra i båra.
Ingen vell no meire veinte med tur te' i
måra.
Våte i støvlan og isåt i skjegget
beint imot vi'nd og drefset de legge.

Men snart lyt de auster'n skvette.
Og då kainn du tru: "Ka i huj'n æ dette.
Æ' auster'n kvit!
Her ha' det piskade gådd på skit!
- Hei dokker framme: Talgebetten hit!"
Og så b'i det morreng og porreng:
Kæm æ det si? Æ' det mi? Æ' det di?
Æ' ho blå? Eiller grå?
Kanskje deinn me trelokkje på?
Ikkje svar å få.
Men eit nytt og samstemt: "Hya-via-hå!"

Så slit de seg fram, mens sprut på sprut
av iskaldt sjøvatn vøte kvar klut.
"Tøy på no, glunta!
Å hya-via-hå!
Om søkkvåt vi ere:
Kaffen æ' varm hos ho Jørgina Bære!"

Gunnar på elgjakt med Ballangsfolket

Av Toril Hansen

I år var Gunnar med på jakta sammen med Balangsfolket. De fikk alle sju dyra i løpet av de to første jaktukene. Vi har fått skinnene, og sendt dem til beredning. Det blir brune nappeskinn, så vi får se hva vi får ut av dem når vi prøver oss borte på grendehuset. De er vel ikke ferdige før rundt påsketider.

Eit 1000-årsglimt

Midtvintersdagen er i emning. Sola har ikkje vore å sjå på fleire veker. Etter mildver og stille nokre dagar, bles det sur austavind. Det er ti dagar etter vintersolverv. Ein flokk skinnkledde menn samlar seg på Fenes. Dei har storarbeid for seg i dag.

Av Rønnaug Indregard

Ho Åsa til Vidrekir er død, og dei skal klargjere for hauglegging. Ho døydde i barselseng. Ber det galt av stad, nyttar det ikkje om du sit på store rikdommar som ho og Eirik gjorde. Ikkje nytta seidmannen sine kunster heller denne gongen.

Ut av skogen kjem ein stor og røsleg kar. Mennene møter han med vørdnad, og det er tydeleg at han bestemmer korleis arbeidet skal utføres. Ho søster Åsa skal gravleggast slik det sømer seg ei kvinne av Lange-slekta. Mannen heiter Lodve og bur i Saltvik. Det var no ille at dette med Åsa skulle komme på no. Heilt frå i sommar då han fekk tidend sørafrå, har all hans tanke vore opptatt med den utrustinga han må ha i orden til vårjamndøgn. Då skal han legge ut med skipa sine og segle sørover for å vere med kong Olav Trygvason på det oveleg store skipet han har fått bygd. Lodve har vore i kongen si tenest tidlegare, men dei siste par åra har toktene hans gått andre vegar. Det at kongen har kalla han no, er ærefullt, og han legg stor vekt på å vise dei der sør at håløygane ikkje står tilbake for søringane verken materielt eller når det gjeld djervskap.

Han løftar blikket og let det kvile på tinderekka på hi sida av fjorden. Fjella tegnar seg snøkledde mot nordhimmelen. Eit par stjerner har enno ikkje gitt tapt for dagslyset. Tankane går til Åsa og korleis ho har det der ho er no. Han lurer på om ho har fått ein plass i Aasgard verdig ei så klok og vakker kvinne som Åsa. Slike tankar må han vere forsiktig med å sette ord på når han kjem til kongen for han heldt fast på ideen om denne Kvitekrist. Sjøl om han setter kongen høgt, kan han ikkje vere med på desse nymotens greiene. Han må sjå til å ofra skikkeleg til Odin, Tor og dei andre før han legg av garde. Elles kan han ikkje vite kva han kan møte på tur sørover. For få dagar sidan tala han med ein kar som hadde høyrt draugen uti fjorgapet då han kom seglande seint ein uverskveld. Dei andre karane har stoppa opp i arbeidet og samla seg rundt Lodve. "Du Lodve, er det sant at nyskipet til kong Olav er så stort og gildt at det ikkje kan kvelve eller søkke verken i strid eller i uver?" "Ja, det blei meg fortalt at dei gjævaste skipsbyggarane har sagt så". "Mangt ska man høre!".

Vinden har friskna på. No kjem han rett ut Herjangen. Bårene slår langt innover svaberget dei står på, og dei frys i skinnmundurane sine. Ute ved Skjæret har ein småbåt si fulle hyre med å komme seg til lands. "Nei, her sku man ikkje bo. Mørkt og svart og kaldt. Du e heldig du Lodve som kan fare sørover. Æ sku gladeli ha førlatt alt vess æ berre kunne få være med", seier han Gorm og røskar istappar av skjegget sitt. Han Gudmund setter auga kvasst i han. " E du no der med sytinga di igjen? Ka de` så e så gildt der sør? Æ har hørt at når det e uår, så har de ikkje mat. Vi har no fesken i sjøen og reinsdyran på fjellet. Og ikkje før å snakke om den gode kveita vi drog til midtvintersblotet!" Men han Gorm held på sitt: "Sann mine ord: Om 100 vintra så bor det ikkje ein gong fredlause her, og om 1000 vintra - ! Nei, det svemla før mæ! Kom igjen karra, no må vi arbeid ska vi få ho Åsa i haug!"

Årsrapport fra grendelaget

- Årsmøtet ble avholdt 25. februar med 13 medlemmer til stede, noe som var få i forhold til tidligere år. Kanskje møtedagen (torsdag) var ugunstig?
- Rønnaug Indregard ble valgt til ny leder, og Jostein Kristiansen gikk inn som nytt styremedlem. (Se for øvrig valglisten, red. anm.)
- Den 17. april var det stor dugnad på klasserommet (se egen sak, red. anm.)
- Det er utarbeidet et brev til kommunen angående kommunedelplanen, slik at ikke bygda blir avglemt når den skal utarbeides.
- Vi søkte om kulturmidler fra kommunen og fikk kr 2000 til barne- og ungdomsgruppa og kr 5000 til drift og vedlikehold.
- Kommunen har utarbeidet nye retningslinjer for fri strøm, så vi måtte sende en egen søknad for å få dekket strømutgiftene til grendehuset. Vi fikk dekket 50 % av utgiftene, og har klaget på vedtaket på grunnlag av at andre foreninger med mindre arbeid for barn og ungdom fikk dekket 100 %. Svar på klagen er ennå ikke mottatt.
- Grendelaget bevilget kr 3000 til det ungdomsarbeidet som er gjort med kirkegårdsveien. Det er også sendt søknad til kommunen og kirkevergen om støtte til brøyting av veien opp til kirkegården.
- Balløkka utenfor grendehuset er kommet med i kommunens plan for idrett og friluftsliv. Alle anlegg som det skal søkes om midler til må være registrert i denne planen.
- I samarbeid med Ofoten museum ble det gjennomført en historievandring i bygda 22. august. Den gamle veien gjennom bygda var hovedtema, med en del stopp underveis. 60 personer møtte opp, både fra bygda, byen og Ballangen. Vandringen ble avsluttet på grendehuset med kaffe og kaker.
- Det er sendt en søknad til fylket fra grendelaget og grunneierlaget i fellesskap angående midler til områdetiltak. Det gledelige er at vi har mottatt kr 70.000 til dette arbeidet. Vi må velge en prosjektgruppe som skal arbeide med dette, og er avhengig av innspill fra bygdefolket.
- Den 26. september hadde vi medlemsmøte, eller idédugnad, på grendehuset, hvor vi ønsket å få i gang en diskusjon om hva vi kan gjøre for å motvirke stangnasjonen i bygda. Målsetning: Vidrek skal også i framtiden være ei levende bygd. Mange av ideene og tankene som kom fram må vi bygge videre på for å få bygda til å leve videre.

- Den 6. november hadde grendelaget 20-årsjubileum og skolen/ grendehuset 50-årsjubileum. Det ble feiret med en familiefest med innbudte gjester. Festen ble en kjempesuksess, og det ble til slutt 85 gjester med stort og smått (se annen sak, red. anm.)

Anita Didriksen Ravn

Dette var Vidrek Grendelag i 1999

Her er valglisten som ble vedtatt på årsmøtet i Vidrek Grendelag 25. februar 1999.

Styret	Rønnaug Indregard (leder)	ny 1 år
	Gunn Larsen	1 år igjen
	Jan Røssås	1 år igjen
	Anita Didriksen Ravn	gjenvalgt 2 år
	Jostein Kristiansen	ny 2 år
	Liv Overvåg (vara)	gjenvalgt 2 år
	Torfinn Larsen	ny 2 år
Revisor	Kåre Bjerkelund	gjenvalgt
	Berit Olsen	gjenvalgt
	Gunnar Hansen (vara)	gjenvalgt
Husstyret	Gunnar Hansen	gjenvalgt
	Svein Ravn	gjenvalgt
	Torfinn Larsen	gjenvalgt
	Jon Martin Overvåg (vara)	gjenvalgt
Austavinden	Lars Flønes Ravn	gjenvalgt
	Idun Ravn	gjenvalgt
	Martin Indregard	gjenvalgt
	Toril Ranheim Hansen	gjenvalgt
	Torgunn Olsen	ny
	Sigve Indregard	ny
Barne- og ungdomsgruppa	Gunn Larsen	gjenvalgt
	Randi Bjerkelund	gjenvalgt
	Toril Ranheim Hansen	gjenvalgt
	Arna Flønes	gjenvalgt
	Anita Didriksen Ravn	gjenvalgt
	Unni Sandvoll	gjenvalgt
	Anne Berit Eidissen	gjenvalgt
	Sylvi Beathe Røssås	ny
Valgkomité	Gunnar Hansen	gjenvalgt
	Torfinn Larsen	gjenvalgt
	Liv Overvåg (vara)	gjenvalgt

Årsmøte 2000

Årsmøtet i grendelaget blir avholdt 16. februar 2000 kl 20. Nærmere innkalling kommer senere

Styret

Nye innbyggere

I sommer fikk vi tilflyttere til Virak. Monika Hansen fra Bodø og hennes tre sønner Jonas, Raymond og Håvard Vang har flyttet sammen med Thor-Ivar i Båsenhuset. Bra!

Torgunn Olsen

Flatbrødkurs med Toril og Berit

Av Toril Hansen

Berit og jeg fant på at vi skulle sette i gang et kurs i flatbrødbaking for vel et år sida. Det er jo ikke så mange som lager flatbrød sjøl i disse dager. Interesse blei det og vi starta med 4 stykker – to på hver takke. Flatbrøddeigen tok vi med, og så fikk deltakeran oppskrifta så de kunne fortsette hjembaksten seinere. Det blei 15 leiver på hver, så 15 emna blei rulla til bolla og kjevla til småe leiver. Da det var gjort, måtte vi ha oss en 5 minutter med en kaffetår og røykepause for de som måtte ut å få sæ fresk luft. Så begynte alvoret. Flatbrødene skulle kjevles til en diameter på ca. 50 cm, og de skulle helst være runde. Små leivstabelen blei snudd på hau og en kjevla mens den andre stekte. Det blei ei og anna som ikke hadde fasongen helt, men det gikk utrulig bra. Før de var ferdig hadde deltakeran fått en flott dreis på kjevlinga, og det blei ikke nå krangel mellom de som delte på takken heller.

Fra Virak møtte; Ingebjørg, Rønnaug, Anita, Arna, Randi, Gunn, Frida, Monica, Gerd R og Per Sand. Ellers var Eirin Andersen fra Emmenes og Brit Munkli fra Skjomen med, så vi hadde 3 kurs før vi blei ferdig. De varte bare en ettermiddager hver, og så får vi se om vi prøver oss på tynnlefser i år 2000.

Søppelplukking langs E6'en

Av Anita Ravn

Den 14. mai hadde vi ruskenaksjon utenfor grendehuset og langs E6 fra elva til Røssåsen. Oppmøtet fra bygdefolket var godt, så jobben var unnagjort i en fei. Vi stod igjen med en mengde plastsekker med søppel, og det ble diskusjon om hva vi skulle gjøre med de. Vi ble enige om å prøve og ta kontakt med vegvesenet. Da jeg ringte til vegvesenet og la fram problemet, var svaret at det bare skulle mangle at ikke de skulle hente søppelet når vi egentlig gjorde en jobb som var deres. Det ble grillet pølser, drukket kaffe og spist kaker da jobben var gjort. En koselig avslutning etter et felles løft for bedre miljø langs veien og grendehuset.

Tøving i år også

Av Toril Hansen

Vi har fortsatt med tøving denne høsten også, så vi møtes på grendehuset annen hver torsdag. Produksjonen går mye ut på det samme som i fjord, med ladda, hatta, votter og vestestoff. Vi blir vel og ta pause mot jul, og tar ei ny økt i starten på neste år. Er det noen som har lyst å prøve seg, og som ikke har vært med før, er det bare å komme innom grendehuset. Vi starter kl.18.00.

Skryt fra Dagbladet

Av Lars Flønes Ravn

Hans Gundersen fikk entydig positiv omtale i Dagbladet etter at filmen hans om jerven ble vist på NRK i februar. 155 døgn utendørs alene i fjellet gikk med til det 30 minutter lange TV-programmet, og Dagbladets anmelder er svært imponert over tålmodigheten hans og ikke minst resultatet. "Gårsdagens *Ut i naturen* var en festaften i selskap med den myteomspunne jerven" og "dette har vi aldri sett maken til" er bare noen av godordene Hans blir kreditert.

Og vi har ingen problemer med å si oss enig med Dagbladet!

Nisseshow på juletrefest

Av Lars Flønes Ravn

Rundt 50 personer møtte opp på fjorårets juletrefest. Opplegget var som det pleier å være, med kaffe og kaker på klasserommet og juletregang i gymsalen.

Nissen kom også, og åpnet showet med å danse vals sammen med Gerd Bjerkelund og noen av barna. Etter pakkeutdelingen var han så sliten at han måtte sette seg på fanget til Jeanette (til jublende latter fra alle unntatt hovedpersonen selv...)

Vel ute av salen, og som en avslutning på både nissebesøket og juletrefesten, hørtes et kraftig smell ute i gangen (Jan Røssås med kruttsalve). Det var nissen som hadde snublet i trappa, stakkar...

Skole-jubileum

Høsten 1949 starta første elevkullet ved den nybygde skolen på Vidrek, og det siste slutta jo i 1972, I løpet av disse årene var det mange som tilegna seg kunnskaper her. Det burde jo vært markert et 50-årsjubileum i år, men året gikk fort og nå er det slutt.

Men bedre sent enn aldri. Vi har tenkt at til sommeren kunne vi arrangere skoletreff for alle elevene som gikk på skolen og som er interessert i å treffes. Tidspunktet har vi satt til 24. og 25. juni 2000.

Nå håper vi at flest mulig prøver å ordne det slik at det kan passe med ferien etc., og feire en stor St. Hansaften ved Kirkesteinen! Mer detaljerte planer vil bli sendt ut senere.

Rønnaug Indregard og Osvald Eilertsen

En liten hilsen

Vi fant Austavinden (glimrende nettarbeid) på verdensveven. Artig å lese litt om kjentfolk og om stedet vi bodde på for mange år sida. Vi ønsker alle kjente på Virak et riktig godt nyttår. Spesiell hilsen til Martin & Monica, Arna & Kjell-Olav og familien Hans Gundersen.

Turid og Sedolf Slettli

Fjorårets julebord

Av Toril Hansen

Grendelaget sto som arrangør av fjorårets julebord. Denne gangen flytta vi opp fra salongen i kjelleren, og opp i gymsalen. Bord og sofaer bli bært opp, og det var mange som tok seg pause fra julestrevet. Det har vært suksess med å lage til koldtbord, og alle tar med seg mat. Det blir variert og god mat selv om det ikke var avtalt på forhånd hva som skulle lages. Vi bruker musikkanlegget som vi har kjøp inn, så det kan danses så lenge en orker. Når Austavinden går i trykken er det ikke lenge før neste julebord, men mer om dette i neste nr.

Trim

Også i høst har Anita trimma oss på onsdager kl.20:00. Oppmøte er ganske bra og på det meste er vi 10-12 stykker som får kroppen skikkelig bevega. Men det nytter, så det blir lettere for hver gang. Selv om gangsperra herja i begynnelsen, så er det kjempefint å få rørt på seg.

Toril Hansen

Adventskafé

Av Toril Hansen

Søndag 5 desember arrangerte grendelaget adventskafé. Det var fullt hus med lille Steffen til Inger Elin og Harald som minstemann. Vi solgte kaffe, bløtkake og nystekte vafler, som gikk godt unna. To runder med åresalg og mange finne gevinster + kafeen innbrakte ca.2600 kr i netto. Så var det veldig trivelig at Anna på Kongsbakk ville være med i komiteen, sammen med Liv, Ingebjørg og meg.

Ungdomsfest på grendehuset

Av Toril Hansen

To ganger i høst har ungdommen laget til sammenkomst på grendehuset. Asbjørn dro det hele i gang, og de andre er kommet etter hvert. De har invitert venner og klassekamerater og vært 20-25 stykker. Pizza, brus og popcorn har de kjøpt inn, og så har de tatt inngangspenger for å dekke dette. Noen har bakt boller og kaker attåt. Det er et rus- og røykfritt arrangement, og så lenge de holder denne linja ser jeg det som veldig positivt at de tar initiativet og gjør jobben sjøl. Det er foreldre tilsyn med ujevne mellomrom, utover kvelden, og så får de litt hjelp med ryddinga etterpå.

Respons på Internettutgaven

Også i år har Austavinden vært tilgjengelig på Internett. Her har man kunnet lese de to foregående utgavene av bladet. Og responsen bare øker og øker.

Av Lars Flønes Ravn

Mange har benyttet seg av muligheten til å lese om hva som foregår her i bygda, og i løpet av 1999 har Austavinden fått hundrevis av nye lesere. Besøksstatistikken viser at sidene til Austavinden er blitt vist flere tusen ganger. I tillegg har et 30-talls personer gitt beskjed om at de ønsker beskjed når 1999-utgaven legges ut.

Det er selvsagt moro at så mange er interessert i å lese om Virak. Men enda morsommere er det at flere og flere sammenligner lille Austavinden med "de store", for eksempel Dagbladet og VG. Her er noen eksempler:

- Norsk Reiselivsskole sendte oss en pressemelding som de håpet vi ville trykke.
- En hundeeier i Tromsø lurte på om vi kunne trykke bildet av en "intelligent, sjarmerende og kjærlig schäfertispe" som søkte "likelydende ny eier".
- Personene bak en ny musikkfestival på Helgeland kalt "Sjonstock", slet med publikumsoppslutningen og økonomien og mente at her kom Austavinden inn i bildet.
- Firmaet NetPower mente Austavinden burde effektivisere produksjonen av Internettsidene, og sendte en lang avhandling om hvor bra det nye dataprogrammet deres var. Her kunne journalistene våre oppdatere både annonser og artikler på en svært enkel måte.
- En russisk familie bosatt ved Sandnessjøen asylmottak skrev et langt brev til oss hvor de fortalte at de hadde rømt fra Russland for to måneder siden. De ba om at vi lagde en sak om hvilke forhold de hadde levd under i Russland.
- En nyutdannet førskolelærer og en landbruksmekaniker, sannsynligvis bosatt sørpå, ønsket å flytte nordover og lurte på om vi kunne se etter stillingsannonser for dem.
- Søskentrioen Gryting, som var med i den norske Grand Prix-finalen, ønsket PR og sendte en god del informasjon om hver av de tre musikerne som de håpet vi ville benytte oss av i form av en artikkel om gruppen.

- Mange andre Internett-sider har laget link til Austavinden, for eksempel Microsoft Norge, Nordland RV, Norske Avisers Landsforbund, Nettguiden.no samt en del private hjemmesider. Vi er også oppført i flere søkemotorer.

Også årets utgave av Austavinden blir å finne på Internett. Internettutgaven har fått ny adresse siden sist, og du finner den på:

www.rett.no/lars/austavinden/

Vi ønsker ei riktig trivelig julehøytid og alt godt i det nye året til alle kjente.

Osvald og Ingebjørg Eilertsen

Skadet på barnegruppa

Av Toril Hansen

Ungene har møttes hver fredag, enten på grendehuset eller til aktiviteter ute. Det er kommet 3 gutter til bygda, Jonas, Raymond og Håvard som bor hos Tor Ivar i Båsenhuset. Velkommen skal de være, sammen med mamma Monica.

Etter 20 år med barne og ungdomsgruppe, uten uhell, måtte vi ta vår del av den statistikken også. Marius Røssås og en annen kolliderte med følgene at Marius brakk lårbeinet. Mamma Sylvi ble henta til grendehuset, og det bar avgårde til sykehuset. Der måtte han ligge i fire uker med foten i strekk.

Marius har vært utrolig flink og tålmodig på sykehuset, så alle de som har vært på besøk har fått se for en stor og sterk gutt han er. Mamma og pappa har all grunn til å være stolt av han. Nå er han kommet hjem, og skal venne seg til å bruke foten igjen.

Så lykke til med treninga Marius!

Iduns juleleker

Av Idun Ravn

Gjemme mynten
Denne konkurransen er for to lag, der det gjelder å "holde masken" ovenfor motstanderne. Det bør være minst tre personer på hvert lag, og lagene sitter på hver sin side av bordet. Lag 1 holder hendene under bordet og lar en mynt passere fram og tilbake mellom hendene – uten at det andre laget vet i hvilken hånd mynten befinner seg. Når motstanderne roper *stopp*, må mynten stoppe i den hånden den akkurat da befinner seg i, og alle i laget legger hendene oppå bordet. Så gjelder det for lag 2 å gjette i hvilken hånd mynten er. Gjetter de riktig, får de mynten i neste omgang. Gjetter de feil, får lag 1 gjemme mynten en gang til.

Han sa, hun sa, andre sa
Dette er en liten "sladrelek" som ofte får mange morsomme poenger. Alle som deltar bør kunne skrive (eller ha noen som kan hjelpe seg). Deltagerne sitter rundt et bord og får utdelt en lang papirbit hver. Alle skriver så ned navnet på en mann på sin lapp (for eksempel en kjent person, noen av deltagerne rundt bordet eller en god venn). Vitsen er at alle rundt bordet skal vite hvem vedkommende er. Ingen må si hvilket navn de har skrevet. Så bretter man papirlappen et par ganger, og gir den til den som sitter nærmest til venstre. Deretter skriver alle navnet på en kvinne og gir den til sin nabo på venstre side. På samme måte skriver man så stedet hvor "han" og "hun" møtes, hva "han" sa, hva "hun" sa og til sist hva andre sa. Mellom hver gang man skriver noe, bretter man lappene sammen og gir lappene til den som sitter nærmest til venstre. Når så lappene brettes opp, kan man få seg en god latter.

Takk til Ofotens Tidende...

Takk til Ofotens tidende for hjelp og interesse!
- en abonnent i bygden hadde facitten.

Svigerdattera kom med svaret:

- ho heter Maren Knutsen. -
foreldre: Karen Jensdatter og
Knut Finnesen.
- født i "Mathisheimen"
- død i mars - 81 - 96 år.
- var gift på Rannes i Ofoten.
- Som enke under krigen
kom hun tilbake en kort
tid. Flytta til bygden
med barnen og svigerdattera.
Døde der oppe.

Ei fin jente....
men kvem er ho?

... og så veit vi at Maren tjente på Videvik da
ho var over 30 år, gla i å stelle med hvo dyra,
hadde et oppkomme av humør og skøyaskaper.
Flere bilder og nedskrevne finnes.

iv:
20. I

Stort takk fra Svigerdattera!

Vidrek vannverk...

Vidrek vannverk - gjennom 20-25 år.

Arbeidskomité:
Reidar Larsen - leder
Kåre Ravlo
Jørgen Kongsbakk
Kåre Bjørkelund
Rikard Hansen
(siste har gått bort)

→ Utan godt vann var her ingen framtid i bygda.

Takk!

Reidar Larssen
utnevnes til ridder av
„Høgfjellets Ridderorden".

Det står kommer bakk!

Seremonien bevitnes utført
med
„Bærtekjøringas bevegelse".

Engangs foretagende:
27.1.1995.

ARTIKKEL 19,5

Hilsen fra en "nesten utflytta Viraking"

- Da jeg var hjemme en tur i november, spurte Toril om jeg ikke ville komme med et bidrag til Austavinden. Tja, tenkte jeg, kanskje jeg skulle skrive noen ord om hvordan det har vært å være "nesten utflytta Viraking" i Tromsø...

Av Aina Olsen

Jeg kom til Tromsø høsten 1996. Etter et år på RIMI Håkvik bestemte jeg meg for å gå på universitetet i nordens Paris. Jeg ville lære noe nytt, få andre omgivelser og ikke minst få være sammen med vennene mine fra gymnaset som allerede hadde bodd der et par år.Og nordover bar det. Det var i gangavstand til universitetet og ekstrajobben jeg hadde fått på RIMI Stakkevollan.

Etter to år var venninna mi ferdig med sin utdannelse, og vi flyttet hver til vårt; jeg på studenthybel og hun leide en hybel privat. På de to årene hadde jeg tatt ex. phil. (forberedende), historie grunnfag og halve psykologi grunnfag. Livet som student var relativt rolig, og jeg jobbet såpass at i tillegg til å ha studielån led jeg ikke noen økonomisk nød.

Etter å ha strøket på siste halvdel av psykologi grunnfag, bestemte jeg meg for å ta den opp på nytt. Jeg begynte også å jobbe mer, for studeringa de kommende månedene ville bestå i å repetere. Eksamen denne gang gikk greit, men da hadde jeg allerede bestemt meg for å ta en pause i studiene – jeg hadde fått nok og ville ikke mer. Denne "åpenbaringen", som jeg vil kalle det, kom under en av de siste forelesningene. Og allerede samme dag ga jeg beskjed på jobben at jeg kunne tenke meg å jobbe et års tid framover hvis de hadde bruk for meg – og det hadde de.

I dag har jeg full stilling på RIMI Stakkevollan, og trives kjempegodt. Det har allerede gått et halvt år, og siden trivselen på butikken er stor og lysten på studering liten, lurer jeg på om jeg kanskje tar enda et studiefritt år. Jeg har for øvrig flyttet enda en gang, og bor nå i en hybelleilighet som jeg storkoser meg i. Det tar ca 25 min å gå til jobb, men litt trim må man jo ha. Dessuten går det ofte buss hvis jeg skulle ha behov for det.

Når det nå ser ut til at jeg blir i Tromsø en god stund framover, blir det bare mer og mer koselig å komme hjem til Virak. Første gang jeg var på helgetur hjem var det uendelig rart, for nå var jeg jo egentlig bare "på besøk". Det var litt skremmende å tenke på at jeg sannsynligsvis aldri kommer til å bo fast her igjen. Man kan jo aldri si aldri, men i min tidligere ungdom sa jeg faktisk at jeg skulle bo hjemme til jeg i hvert fall ble 30 – og det skjedde jo ikke.

Etter hvert innså jeg hvor godt det var å komme seg vekk fra Narvik og omegn. Jeg unner enhver å komme seg bort fra byen for å se og oppleve noe nytt. Det tok ikke lang til nordafør før jeg syntes Narvik var en stygg og kjedelig by, og jeg kan ikke fatte folk på min egen alder som frivillig stifter familie og bosetter seg her!

Som tidligere nevnt er det koselig å komme hjem til Virak, og det hender jo at man treffer kjentfolk i løpet av de få dagene hjemme. Det er alltid hyggelig å se både unge og gamle igjen, og eventuelt få høre nyheter om folk og fe. Selv om jeg snakker med heimen på telefon et par ganger i uka, kan det jo hende at de glemmer å videreformidle tingens tilstand i bygda.

Tromsø er en flott by, og har så mange flere muligheter å tilby enn her

hjemme. Det skal som sant sies at Tromsø kan takke både UiTø og RiTø for at byen er kommet dit den er i dag, og at enhver tromsværing nyter godt av det miljøet som er skapt av og rundt disse store institusjonene. Så hvorfor ikke nyte det mens man kan?

Foreløpig planlegger jeg ikke så mange år av gangen. Om det blir mer studering på meg vil tiden vise, men foreløpig er det jobbing på RIMI som blir hovedbeskjeftigelsen.
Hadde jeg bare visst hva jeg ville bli hadde kursen vært lett å stake ut, men på det området klarer jeg ikke å gjøre meg opp ei mening en gang. Av og til er det synd å ikke ha et mål og jobbe mot, men så lenge jeg ikke lider noen nød av noen slag skal jeg ikke klage. En ting er i hvert fall sikkert: Tromsø blir hovedbasen min ei stund til.

Jula står for dør og jeg blir hjemme et par uker. Kanskje får jeg tid til å være sosial også? Med ønske om å se mange fjes igjen, håper jeg vi får et riktig god jul og et godt nyttår!

Takken som uteble

Av Albert Olsen

At Vidrek Grendelag feiret sitt 20-årsjubileum har ikke gått upåaktet hen. Sjelden, eller kanskje aldri, har grendehuset vært så "pakka" av feststemte mennesker. Planlegging og omtanke foran et slikt foretakende har sikkert vært både tid- og arbeidskrevende.

En kan i den forbindelse ikke unngå å nevne koldtbordet med sine utallige varianter for enhver gane, og som i sin presentasjon grenset til kunst. Alt dette utført av ho Randi, ho Berit, ho Gunn og ho Frida.

Plikten til å framføre en offisiell takk der og da, hvilte på enhver talefør deltaker. Men salen var taus, - menneskelig svikt som det heter. Når jeg med dette tillater meg å rette min personlige takk til disse damene for deres innsats, så gjelder det også mulige skjulte medhjelpere som jeg ikke har kjennskap til.

Vel blåst og takk for innsatsen!

AUSTAVINDEN

ønsker alle lesere en riktig trivelig jul og alt godt for det nye årtusenet!

Hjelp redaksjonen!

Hjelp oss med å lage et innholdsrikt bygdeblad også til neste år! Austavinden kan dessverre ikke love ti tusen kroner for årets beste bidrag, men garanterer evig takknemlighet og en årlig utgave av et bygdeblad som er i alles interesse.
Så å si alt stoff som er relatert til Virak kan benyttes, i alle størrelser. Fra små notiser til artikler. Vi mottar også gjerne tips om ting redaksjonen kan skrive om.

Ta kontakt med noen i redaksjonen eller send ditt bidrag til adressen på side 2 senest 1. desember 2000 – men gjerne før! (Har du muligheten til det, blir vi glad dersom du leverer materiellet i elektronisk form.)

Tusen takk for hjelpen!

Gaveabonnement på Austavinden?

Hvorfor ikke gi Austavinden i julegave til familie og venner? Prisen er kr 30,- inkl. porto (kr 20,- for de som bor på Virak). Regningen sendes til deg, og mottakerne vil sammen med bladet få beskjed om hvem som har betalt for abonnementet deres. Fyll ut skjemaet nedenfor og send eller levér det til Lars Flønes Ravn (se adresse på side 2). Dersom du behøver mer plass eller ikke ønsker å klippe i bladet, tar du kopi av skjemaet eller skriver det på et annet ark.

Vi har noen få utgaver igjen av 1999-utgaven, så er du veldig rask får den nye abonnenten også årets utgave.

--------- ✂ ---------- ✂ ---------

Ja takk, jeg ønsker å gi Austavinden i gave til følgende person:

Navn:	Gateadresse:	Postnummer/ sted:

Jeg ønsker å gi **1 års abonnement** til personen ovenfor. Deretter får personen tilbud om å bli selvstendig abonnent.
Jeg ønsker å gi abonnementet i gave til personen ovenfor **hvert år inntil jeg gir beskjed om noe annet**.

For de som ikke allerede er abonnent selv:
Jeg ønsker å tegne et abonnement på Austavinden (fyll ut navn og adresse nedenfor).

Regningen sendes til:

Navn:	Gateadresse:	Postnummer/ sted:

Telefonliste for Virak

Arntzen, Edmund, hytte	76 95 96 78	
Bartholsen, Iris, hytte	76 95 96 64	
Bjerkelund, Alf-Harald	76 95 96 71	917 26 124
Bjerkelund, Gerd	76 95 96 27	
Bjerkelund, Kåre	76 95 96 27	
Bjerkelund, Randi	76 95 96 71	
Bring, Arne	76 95 96 35	
Brink, Gerd	76 95 96 35	
Dahl, Olga	76 95 96 14	
Eidissen, Anne-Berit	76 95 96 53	958 83 423
Eidissen, Gaute	76 95 96 53	
Eilertsen, Ingebjørg	76 95 96 18	
Eilertsen, Osvald	76 95 96 18	976 59 174
Eilertsen, Svein Yngve		917 67 715
Fagermo, Henny, hytte	76 95 96 26	
Flønes, Arna	76 95 96 20	
Gundersen, Hans	76 95 96 55	945 08 441
Gundersen, Ragnhild	76 95 96 55	
Gundersen, Roar		924 29 202
Gya, Gunnar Terje, hytte	76 95 96 62	
Hansen, Gerd Rigmor	76 92 71 51	
Hansen, Geir Eirik	76 96 01 19	901 95 376
Hansen, Gunnar	76 95 96 42	
Hansen, Marius	76 95 96 42	959 42 299
Hansen, Monica		970 89 487
Hansen, Rolf	76 92 71 51	
Hansen, Toril	76 95 96 42	
Hansten, Erlend Arild		905 52 025
Illguth, Britt Sofie, hytte	76 95 96 33	
Indregard, Martin	76 95 96 21/ faks 76 95 96 80	959 44 305
Indregard, Rønnaug	76 95 96 43	
Jensen, Kåre	76 95 96 63	
Jensen, Trond	76 95 96 63	
Johansen, Harry	76 95 96 15	
Johansen, Lill Ann	76 95 92 52	
Johansen, Øystein	76 95 92 52	909 37 667
Karlsen, Bjarne, hytte	76 95 96 85	
Kongsbakk, Jørgen	76 95 96 17	948 40 212
Kongsbakk, Lilly	76 95 96 49	
Kristiansen, Arthur	76 95 96 23	
Kristiansen, Frida	76 95 96 77	913 42 909
Kristiansen, Jostein	76 95 96 77	
Kristiansen, Per Helge, hytte	76 95 96 69	
Larsen, Gunn	76 95 96 32	
Larsen, Thomas	76 95 96 32	915 61 201/ 971 42 791
Larsen, Torfinn	76 95 96 32	907 26 025
Larssen, Agnar	76 95 96 31	946 40 355
Nordstrøm, Gunnar	76 95 96 84	

Nordstrøm, Mary-Ann	76 95 96 84	
Nygård, Gunvor	76 95 96 45	
Olsen, Albert	76 95 96 59	
Olsen, Berit	76 95 96 40	
Olsen, Olga Marie Charlotte Bech	76 95 96 59	906 81 022
Olsen, Odd, hytte	76 95 96 52	
Olsen, Ole Magnus	76 95 96 40	977 10 965
Olsen, Torgunn	76 95 96 40	922 93 352/ 971 87 286
Olsen, Torstein	76 95 96 40	
Overvåg, John Martin	76 95 96 46	948 69 259/ 938 51 012
Overvåg, Liv	76 95 96 46	
Pettersen, Agnes	76 95 96 15	
Ravn, Alma	76 95 96 51	
Ravn, Anita Didriksen	76 95 96 61	
Ravn, Børge Johnny	76 95 96 94	905 42 874
Ravn, Edmund	76 95 96 12	
Ravn, Kjell-Olav	76 95 96 20	909 97 316
Ravn, Lars Flønes	76 95 96 20	971 51 638
Ravn, Svein	76 95 96 20	957 78 318
Ravn, Åge Flønes	76 95 96 20	993 60 968
Rønning, Brita	76 95 96 44	907 85 535
Rønning, Embret	76 95 96 44	
Røssås, Gerd	76 95 96 22	
Røssås, Jan	76 95 96 22	
Røssås, Roger Inge	76 95 96 22	908 82 959
Røssås, Beathe Myster	76 95 96 22	908 68 270
Røtnes, Bjørghild, hytte	76 95 96 58	
Salberg, Sten		91 35 89 93
Sand, Per	76 95 96 74	
Sandvoll, Unni	76 95 96 63	951 09 806/ 926 02 928/ 928 63 204
Solberg, Thor Ivar	76 95 96 36	
Sollie, C E, hytte	76 95 96 26	
Solum, Anita	76 96 01 19	
Øiesvold, Bjørn, hytte	76 95 96 70	
Øiesvold, Linda O., hytte	76 95 96 70	
Østerman, Monica	76 95 96 21	
Åsheim, Marit	76 95 96 56	

Vi beklager at sidene i årets Austavind har forskjøvet seg under trykking, og at to sider ikke kom med i bladet. For at bladet skal ha mulighet for å nå fram til Jul, har vi valgt å trykke disse sidene på et eget ark, i stedet for å trykke hele bladet på nytt.
Red.

Karneval '99

Den 24. april gikk karnevalet på grendehuset av stabelen. 39 gjester møtte opp, og det var mange artige og fine kostymer å se. Det var alt fra prest til gjenferd.

Da gjestene kom fikk alle utdelt hvert sitt lodd som det skulle trekkes gevinster på senere. Alle hadde med seg mat til koldtbordet, så det ble riktig variabelt til slutt. Ut på natta ble de to beste kostymene kåret. Det beste utkledte paret fikk egg og røyket laks i premie. Andre gevinster var priviantsekker, kaker, vin mm. To skuespill ble også framført, så latteren runget godt i gymsalen.

Festkomiteen hadde gjort det koselig på grendehuset, og alle hadde det trivelig med musikk og dans ut i de små timer. Jeg vil rette en stor takk til alle de som var med på å gjøre denne festen så vellykket, og håper at det blir arrangert karneval til neste år også.

Julehilsen til Austavindens lesere fra "hytteboerne sør for elva"

Av Britt Sofie Illguth

Jeg har gjennom mange år gledet meg over - og gledet meg til at Austavinden skulle komme i postkassa. I de seinere år bare til jul, men likevel? Og jeg har mer enn en gang bestemt meg for at jeg måtte få til et lite bidrag, jeg også. Men gang på gang kom jula på kjerringa, og så kom bladet også, og dermed ble det med tanken, atter en gang, Så

var det at jeg sa det - HØYT - på jubileumsfesten, og dermed er jeg straks mer forpliktet. Så her er jeg. Men da må jeg også skynde meg å si at dette er slett ingen plikt, men utelukkende en glede. For når man begynner å trekke på årene, som jeg jo granngivelig nå gjør (og heldigvis for det, alternativet er jo ikke særlig lystelig!), så er det jo naturlig at tankene går tilbake i tida, til barndom, ungdom og i det hele tatt det som VAR. Noen kaller det nostalgi, andre kaller det bare "å minnes", men godt er det i alle fall å ha gode minner.

Jeg har ofte sagt at jeg ville vært et helt annet menneske hvis jeg ikke hadde hatt hytta utmed elva på Virak som mitt annet hjem. (Og ved flere anledninger har det nok også vært det første, særlig i de aller første barneår, under krigen). Om det mennesket jeg ikke ble, ville vært verre eller bedre enn det jeg ble, ja, se, det vet man jo ikke. Men når jeg har uttrykt meg slik, så er det fordi den balasten min kunnskap og kjennskap til Virak og samfunnet der har gitt meg, har vært svært viktig for meg i livet mitt. Og sånt ser man og forstår man først når man er blitt "voksen".

Hvordan begynte så det hele? Hvordan ble vi altså "Virak-folk"? Ganske banalt. Foreldrene mine var voksne folk da de gifta seg (over 30), og barn fikk de heller ikke med det samme. De var derfor fri til å farte rundt omkring, noe de også gjorde. Det var sykkel som var framkomstmiddelet, og teltet boligen, den gang. En gang de var på tur til Ballangen, ble det nødvendig å tre av på naturens vegne. Tilfeldigvis skjedde dette "utmed elva". "Her kunne det vært fint å ha ei hytte!" sa mor mi. "Uaktuelt", svarte far min, "da blir man så bundet. Telt og sykkel er greitt nok". Det kunne de nok si da.

Men så kom krigen, og ingen var lenger fri til å dra hvor de ville. Da var det at de igjen kom forbi den plassen som de i grunnen begge hadde falt for. De undersøkte hvem som eide, om de fikk kjøpe, og på en-to-tre var det meste avgjort. Dette var i 1940. Hytta ble bygd den varme sommeren 1941 av material som hadde vært lagret på låven til Karl Ravn om vinteren. Arbeidsfolk ble hyret fra bygda. Jeg husker nevnt Edvin Ravn og Hans Skoglund. Men det var flere. I byen leide foreldrene mine en kvistleilighet, og nå bygde de sitt første hjem. Det var nok stort. Hage ble anlagt sommeren etter, og da var også første barn underveis. Det ble meg, og jeg prøver ennå å verne om de rosentrærne som ble plantet det året jeg ble født. Disse trærne har spredt seg og formert seg, de ser ut til å trives fantastisk der ute, akkurat som jeg sjøl og mine etterkommere gjør. Men jeg tenker mer enn en gang over alt det arbeid som mine foreldre la ned i den tomta, og hvor de frydet og gledet seg over det de fikk til å vokse og gro. Det var der de la igjen sjela si, og det kjenner jeg når jeg er der. De ble jo dessverre ikke så gamle noen av dem, etter forholdene; pappa døde allerede i 1967, mamma i 76. Så nå har faktisk jeg og min familie hatt ansvaret for "Furulund" (nesten) lenger enn mine foreldre fikk ha det. Og artig for oss er det selvfølgelig også at "lillebror" Geir har satt opp si egen hytte på tomta. Det gjør at vi kan møtes om somrene i hyggelig atmosfære, han fra Stavanger og jeg fra Tromsø. Lang vei, men, men, hva gjør man ikke for det som er viktig?

Og viktig er det for meg å ha denne kontakten med bygda og folket der, også gjennom Austavinden. Så får jeg heller komme igjen med "fortsettelsen" til neste år.. Denne runden vil jeg få avslutte med å ønske dere alle en riktig god og fredelig jul, og håpe på at både det nye året, det nye århundredet, og det nye årtusen blir til velsignelse for oss alle!